

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 10.09.1976, sp. zn. 7 Tz 37/76, ECLI:CZ:NS:1976:7.TZ.37.1976.1

Číslo: 31/1977

Právní věta: Podle ustanovení § 7 zák. č. 44/1973 Sb., o ochranném dohledu se výkon ochranného dohledu přerušuje mimo jiné i po dobu ochranného léčení prováděného v léčebném ústavu. Obviněnému, jemuž bylo uloženo ústavní ochranné léčení, proto nelze uložit podle § 2 odst. 2 zák. č. 44/1973 Sb. povinnost, aby podle pokynu orgánu vykonávajícího ochranný dohled prokazoval, že se podrobuje ochrannému léčení. Takovou povinnost lze však uložit obviněnému, jemuž bylo uloženo ambulantní ochranné léčení.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 10.09.1976

Spisová značka: 7 Tz 37/76

Číslo rozhodnutí: 31

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Ochranný dohled

Předpisy: 44/1973 Sb. § 2 odst. 2
§ 7

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 31/1977 sb. rozh.

Podle ustanovení § 7 zák. č. 44/1973 Sb., o ochranném dohledu se výkon ochranného dohledu přerušuje mimo jiné i po dobu ochranného léčení prováděného v léčebném ústavu.

Obviněnému, jemuž bylo uloženo ústavní ochranné léčení, proto nelze uložit podle § 2 odst. 2 zák. č. 44/1973 Sb. povinnost, aby podle pokynu orgánu vykonávajícího ochranný dohled prokazoval, že se podrobuje ochrannému léčení. Takovou povinnost lze však uložit obviněnému, jemuž bylo uloženo ambulantní ochranné léčení.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 10. 9. 1976 sp. zn. [7 Tz 37/76.](#))

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR zrušil Nejvyšší soud ČSR usnesení krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 5. 1974 sp. zn. 4 To 310/74, kterým bylo zamítnuto podle § 256 tr. ř. odvolání obviněného J. CH. proti rozsudku okresního soudu v Bruntále ze dne 17. 4.

1974 sp. zn. 3 T 44/74, a krajskému soudu v Ostravě přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Obviněný J. Ch. byl rozsudkem okresního soudu v Bruntále ze dne

17. 4. 1974 sp. zn. 3 T 44/74 uznán vinným trestným činem pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 tr. zák. a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, pro jehož výkon byl zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny. Dále bylo obviněnému uloženo ochranné protialkoholní ústavní léčení a uloženo ochranný dohled na dobu dvou let v rozsahu § 2 odst. 1 zák. č. 44/1973 Sb. s povinností podle odst. 2 tohoto zákonného ustanovení prokazovat podle pokynů orgánů tento dohled vykonávajících, že se podrobuje nařízenému ochrannému protialkoholnímu léčení až do jeho ukončení, a to i v případě, že jeho forma bude soudem změněna v ambulantní.

Proti tomuto rozsudku podal odvolání obviněný J. Ch. Jeho odvolání bylo usnesením krajského soudu v Ostravě za dne 21. 5. 1974 sp. zn. 4 To 310/74 jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal ministr spravedlnosti ČSR dne 30. 7. 1976, tedy po lhůtě šesti měsíců stanovené v § 272 tr. ř., stížnost pro porušení zákona, ve které vytýká porušení zákona v ustanoveních § 3 odst. 2 a § 2 odst. 2 zák. č. 44/1973 Sb. o ochranném dohledu, které se mělo stát v neprospěch obviněného. Toto pochybení je spatřováno především v tom, že obviněnému nemohl být uložen v této věci ochranný dohled v délce 2 roků, poněvadž z dřívějšího ochranného dohledu, který mu byl v délce 3 roků uložen usnesením okresního soudu v Šumperku ze dne 4. 9. 1973 sp. zn. Nt 1297/73 v trestní věci vedené u okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 3 T 97/72 vykonal pouze část v délce 4 měsíců a 17 dnů. Uložením nového ochranného dohledu na dobu dvou roků byla proto překročena maximální hranice ve smyslu § 3 odst. 2 zák. o ochranném dohledu, která činí tři roky. Další pochybení spočívá v tom, že při uložení tohoto ochranného dohledu nemohla být obviněnému uložena podle § 2 odst. 2 zák. o ochranném dohledu jakákoli povinnost ve vztahu k výkonu ochranného protialkoholního léčení, které bylo nařízeno jako ústavní, a to ani pro případ, že by v budoucnu byla ústavní forma léčení soudem přeměněna na ambulantní. Ministr spravedlnosti ČSR navrhl proto nápravu vadného rozhodnutí.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které tomuto usnesení předcházelo a na podkladě výsledků veřejného zasedání dospěl k těmto závěrům:

Krajský soud pochybil také v tom, že ponechal v platnosti tu část výroku o ochranném dohledu, podle které byla obviněnému uložena kromě povinností obsažených v § 2 odst. 1 zák. o ochranném dohledu ještě další povinnost prokazovat podle pokynů orgánů vykonávajících ochranný dohled, že se podrobuje současně nařízenému ochrannému protialkoholnímu léčení až do jeho ukončení, a to i v případě, že jeho forma bude soudem změněna na ambulantní. Takovou povinnost podle § 2 odst. 2 tohoto zákona by však bylo možno obviněnému uložit jen v případě, že bylo rozsudkem stanoveno, že ochranné protialkoholní léčení bude obviněný vykonávat ambulantně. Bylo by tím zajištěno, že bude podle pokynů ošetřujícího lékaře řádně docházet na protialkoholní léčbu do příslušného zdravotnického zařízení. Naproti tomu takovou povinnost nelze uložit obviněnému, u kterého bylo vysloveno, že ochranné léčení (a to nejen protialkoholní) se vykoná v ústavě. Zde i krajský soud především přehlédl, že podle ustanovení § 7 zák. o ochranném dohledu se výkon ochranného dohledu přerušuje mimo jiné i po dobu ochranného léčení prováděného v léčebném ústavu. Je to samozřejmé, poněvadž obviněný v této době nemá žádnou možnost plnit povinnosti podle § 2 odst. 1, popřípadě podle odst. 2 tohoto zákona.